

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ, у якому славетний детектив зникає, а залишається тільки морський свин

Тимко і Степан — коти хоч куди. Себто куди не покоти, там і приживуться. За умови, звісно, що в їхній тарілці регулярно з'являтимуться свіженькі бички чи принаймні тепленьке козяче молоко. І ще під вікном буде абрикоса, а за нею — вільний і широкий світ, який можна вволю досліджувати. Ну як вволю — так, щоб не прогавити сніданок, обід і вечерю. Бажано б іще, певна річ, підвечірок і кілька перекусів — але то вже як пощастить...

Отож, коли з початком літа все сімейство переїхало з насидженої сімнадцятої квартири* на дачу, що на хуторі Витівка, для Тимка і Степана життя майже не змінилося. Тут так само під вікном була абрикоса — і навіть не одна, а цілі три. Так само біля дверей на них чекала миска зі сніданками-обідами-вечерями, і навіть неодмінну зарядку від миски до абрикоси котиськам так само влаштовував пес. Щоправда, звали його не Геркулес, а Жульєн, і був він не дворовий, а сусідський, — але регулярно забігав у гості поглянути, чи випадково не завалялася де-небудь смачненька кісточка.

* Дія першої книжки з пригодами славетного детектива Жерара — «Морськосвинський детектив» (Х. : Віват, 2020) — розпочинається на подвір'ї багатоповерхового будинку в одному з українських містечок. А в сімнадцятій квартирі цієї багатоповерхівки мешкає дівчинка Стефа з татом та їхні чотирилапі друзі: коти Тимко і Степан та наш герой — морський свин Жерар. (Тут і далі прим. автора.)

Звичайно, були тут і свої переваги: можливість уволу помишкувати на городі чи в саду й доповнити раціон свіженькою мишатиною. Та хіба може порядний домашній кіт-дачник опуститися до того, щоб їсти — фу-пхе! — мишу? Ніколи в житті й нізащо у світі! А от погратися — то зовсім інша річ...

Однак були на Витівці й свої небезпеки. В огороженому дворіку, за хатою, стояв курник, у якому мешкала ціла ватага диких курей на чолі з їхнім отаманом, півнем Сулейманом Пишним. Ну як диких — кури були дуже навіть свійські й щодня несли дівчинці Стефі смачні яєчка, яким вона дуже раділа. А кури раділи дівчинці Стефі, яка їх годувала смачним зерном, — але чомусь уперто відмовлялися радіти двом друзякам-котам. Навпаки: щойно ті з'являлися в їхньому дворіку, як кури кокоїжилися, себто настовбурчували пір'я, і діловито кокококали:

— Ко-ко-ко-ко, ко-ко-ко-ко... Що це ще за ко-ко-ко-колобки?! Чого це ви тут ко-ко-ко-колобродите? Ко-ко-ко-кого вам тут треба?

Зачувши це кокококання, миттю набігав Сулейман Пишний, розправляв могутні барвисті крила, розпушував буйного хвоста й на смішкувато горланив:

— Ко-ко-ко-коти! Ледарі ку-ку-кудлаті! Ко-ко-ко-котіться звідси, ку-ку-ку-куди собі хочете! А то ще мої ку-ку-ку-курочки вас по-ку-ку-кляють...

Одне слово, кури й півень ставилися до котів, як корінні сільські мешканці — до дачників.

Якось Сулейман піймав Тимка на тому, що кіт зазірав у курник: цікаво йому було, як облаштоване куряче житло всередині.

Підозріливий півень у просту цікавість не повірив і з розгону, розпростерши крила й націлившись дзьобом, кинувся на бідолашного кота. Той ледве встиг ухилитися й вискочити на огорожу — і вже звідти, тремтячи й заїкаючись від переляку, огризнувся:

— Які ви неку-ку-ку-культурні!

Сулейман отетерів: йому здалося, що Тимко його перекривлює. Півень зібрав усе своє куряче військо, і воно так розгорланилося, що не лише дівчинка Стефа, а й навіть тато вийшов із хати глянути, чи, бува, не лисиця в курник пробирається...

Відтоді між Сулейманом Пишним і Тимком розгорілася справжня війна — вони один одного на дух не зносили. До лагіднішого Степана, щоправда, кури ставилися трохи поблажливіше, принаймні дозволяли йому вилежуватися на горіху, що розпросторив свої віти над їхнім двориком. Звідти Степан спостерігав за курячим